

at den Forsvarsordning, de skulle give deres Tilslutning, maa bringe Besparelser eller Nædgang i Militæruddgifterne og udelukke Københavns Befæstning. Hertil vil jeg dog bemærke, at det efter min Mening er aldeles overflødig af ærede Medlemmer at markere et saadant Standpunkt, saa vist som der vistnok ikke er nogen hverken i denne Sal eller udenfor den, der mistænker Folketingets Venstre for, at de vilde gaa med til en Forsvarsordning, der blev dyrere end den nuværende, og endnu mindre til en Forsvarsordning, der bibeholdt Københavns Befæstning. Det er altsaa udelukkende for deres egen Fornøjelse, de sige det; til at fri dem for Mistanke i den nævnte Henseende er det absolut unødvendigt. Jeg har aldrig mistænkt de Herrer for at ville gaa med til saadanne Planer, thi jeg kender de Herrers Udtalelser fra tidligere Tid. Men jeg vil sige for mit Vedkommende: Fordi vi i Venstrereformpartiet ikke finde Anledning til under den forhaandenværende Situation stadig at gentage, at vi ere imod Københavns Befæstning og ønske en endelig Ordning af vort Forsvar, som er billigere end den nuværende, ere de Herrer ikke berettigede til at udslynge den Beskyldning imod os, at vi have svigtet vort Program. (Zahlé: Nu bliver De smidt ud af Partiet). Jeg gør det ærede Medlem, som er en saa opmærksom Tilhører til mine Udtalelser, hvad jeg takker ham for, opmærksom paa, at jeg fik ikke Lov til at tale ud. Det forekommer mig, at mellem Mænd af Ære, Mænd, som tro paa hinanden og tillægge hinanden en nobel Tankegang og Hensigt i deres politiske Virksomhed som i anden Virksomhed, bør man ikke beskyldte hinanden for at have svigtet paa dette eller hint Omraade, saa længe der ikke foreligger uomstødelige Beviser eller Kendsgerninger derfor. Jeg staar i alt Fald saaledes overfor mine Partifæller, at jeg ikke finder mig berettiget til at mistænke nogen for eller udslynge Beskyldninger mod nogen for, at de ville svigte Venstres Stilling, naar de ikke selv vedkende sig, at der er indtraadt en Forandring i deres Meninger. Det maa dog ligge i Sagens Natur, at naar Folk gennem en lang Aarrække og en lang politisk Virksomhed have hævdet en bestemt Opfattelse paa dette eller hint Omraade — og her er Talen jo om det militære —, kan man ikke, fordi der kommer en Situation som den, der kom ved Forsvarskommissionens Nedsættelse, hvor man mener, at det ikke er nødvendigt at gentage de tid-

ligere Udtalelser, straks forudsætte, at disse Folk have skiftet Anskuelse. Det forekommer mig, at man altid maa gaa ud fra, at saa længe Vedkommende ikke har proklameret en anden Opfattelse, maa den paagældende Politikers gamle Opfattelse fremdeles staa ved Magt.

Fogtmann: I al Almindelighed kan jeg være enig med flere af de ærede Medlemmers Udtalelser om, at denne Sag kan antages at være uddebatteret. Den er ganske vist drøftet saa udførlig, at det neppe er muligt at sige meget nyt i Retning af Argumenter for eller imod. Særlig er det sikkert nok, at Anskuelserne fra Venstres Side ere hævdede med stor Udførlighed og stor Styrke af vor Ordfører, det ærede Medlem for Ringsted, saaledes, at ingen skal kunne sige, at Venstres Ord og Stilling ikke er bleven markeret og tilkendegivet i tilstrækkelig Grad, før denne Sag kom til sin Afgørelse. Naar jeg alligevel har forlangt Ordet, er det, dels fordi jeg har en personlig Foranledning dertil, fordi mit Navn og enkelte Udtalelser af mig ere dragne ind i Forhandlingen — det betragter jeg imidlertid som ret underordnet —, dels fordi denne Sag er bragt i Belysning af to tidligere Situationer, nemlig dens Berøring med Reformpartiets tidligere Bestyrelse og Forsvarskommissionen — jeg har jo haft den Ære at have været Medlem af den første og at være Medlem af den sidste. Have vi noget at ville føje til Forhandlingerne om denne Sag, er det den yderste Tid nu, vi vide jo, at naar denne Sag forlader os, vender den ikke mere tilbage. Det er ikke af den Slags Sager, der ville blive Genstand for Forhandling senere. Nej, naar vi have leveret den af ude ved Trappen, staar Landstinget parat til at snappe den. Det sidder og venter paa den, og dette demonstreres ligefrem ved, at ikke saa faa af det høje Tings Medlemmer lade til ligesom at være paa Falderebet for at tage mod Forslaget. Landstinget har i lang Tid ventet paa dette og maaske endog med en vis Utaalmodighed givet Regeringen til Kende, at det maatte blive til noget med denne Sag, som Regeringen selv havde taget op paa sin Fane. Vi vide, hvorledes den hilses med Begejstring af det gamle Højre og af det frikonservative Regeringsparti, vi vide, at naar den nu afleveres med saa megen Pomp af den ene Statsrevisor her, staar der formodentlig en anden Statsrevisor rede til at tage imod Barket og føre det videre frem paa dets fortsatte Vej og beskærme det, og det vil